

For enden af regnbuen ligger der..... en pose nødder

Af Asger Aamund, den 8. august 2017

I Henrik Ibsens skuespil 'Vildanden' docerer Gregers Werle, at man skal leve sit liv i overensstemmelse med 'Den Ideale Fordring'. Det vil sige kravet om et liv i anstændighed, åbenhed og oprigtighed. Den ideale fordring er svær at indfri både i privatlivet og i politik. Den findes ganske vist i partiernes programmer og i skåltalerne, men ikke i praktisk politik, der i Danmark består af uendelige serier af studehandler og halve løsninger på hele problemer.

Der er dog en enkelt undtagelse. Liberal Alliances oprindelige genopretningsplan for det danske samfund var en prisværdig og nødvendig ideal fordring. Planens hovedmål var en effektivisering af den offentlige sektor, senere pension, lavere skatter og afgifter samt en forbedring af den offentlige service. Resultatet havde været, at inden år 2025 ville flere end 120 000 være kommet i beskæftigelse, BNP ville blive styrket med over 100 milliarder kroner og alle danske familier ville få større disponibel indkomst. Planen havde naturligvis ikke en kinamands chance for at blive vedtaget på Christiansborg, men netop fordi den rummede den rigtige recept for udviklingen af det danske samfund, burde Liberal Alliance have fastholdt den som den uplettede vejviser for fremtidens Danmark.

Den stolte plan rullede om på siden og opgav ånden, da LA indtrådte i regeringen. Det omfattende reformprogram er nu hakket ud i små smagsprøver på en hovedret, der er taget af menukortet. Selv om regeringens skatteudspil er yderst imødekomende over for både Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, er regeringen kun blevet mødt med hån, spot og latterliggørelse. Det er således lykkedes for Mette Frederiksen og Thulesen Dahl at vinde kampen om den sejrende fortælling: Hvis den berømte kassedame vil have del i Løkkes skattelettelse, skal hun bo i en villa i Hellerup og skifte cyklen ud med en Lamborghini.

Regeringen er nu på vej ind i en nådesløs afpresningsproces, der udspringer af den eksisterende parlamentariske situation, hvor Lars Løkke lader som om, at han har regeringsmagten, og Kristian Thulesen Dahl lader som om, at han støtter ham. Regeringen har ellers lagt ud med en yderst blid og fredsommelig beskatningsplan uden egentlige reformer, men kun med mindre justeringer, der er til glæde for småaktionærer, trafikanter på Storebæltsbroen og slikmunde, der holder af nødder. Oven i købet har man lagt sig fladt ned og tilbudt en stigning i de offentlige udgifter. Det kommer ikke til at nytte noget. Danmark, der tidligere var en arbejder- og bondestat, blev i 1970'erne forvandlet til et lønmodtagersamfund i takt med ekspansionen i stat og kommune ligesom den private servicesektor kom i stærk vækst. Mod slutningen af 1990'erne uddøde lønmodtagersamfundet, der blev afløst af klientstaten, der nu bestemmer den politiske linje i både Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet. Begge partier har tabt interessen for at virke for det arbejdende Danmark og koncentrerer deres økonomiske politik om 'kampen mod uligheden' og for 'sammenhængskraften', der blot er et pænere ord for ensretning og ligemageri. Både Thulesen Dahl og Frederiksen ønsker at vedligeholde skattetrykket som det er, fordi velfærd i deres optik er lig med offentlige udgifter. At højt skattetryk giver høj velfærd er en vedtaget sandhed, som flertallet af den danske befolkning har accepteret. Singapore og Schweiz er lyslevende eksempler på det modsatte, men vi mennesker vil nu engang hellere leve med den bekvemme illusion end med den ubekvemme sandhed.

Når Lars Løkke ud på efteråret kommer radbrækket ud af torturkammeret vil den nu ex- liberale regering have accepteret en pæn stigning i de offentlige udgifter og en buket skattelettelse til de lavtlønnede og pensionisterne betalt af de rige svin, der har fast arbejde. Så Danmark skrumpler videre ad den grå middelvej uden de reformer, der kunne øge den brede folkelige indtjening. Regnedrengene i finansministeriet, der fastsætter det økonomiske råderum, har nok ikke medregnet ekstra 20 milliarder

kroner til forsvaret eller et accelererende milliardbeløb til de mange ældre, der er på vej. Eller de ekstra 20 milliarder i årlige medicinudgifter, når der om få år lander en lavine af nye terapier og lægemidler, som vil revolutionere kræftbehandlingen.

Danmark får brug en stærk vækst i den nationale indtjening, hvis vi fortsat skal kunne præstere en bred folkelig velstand. Liberal Alliances genopretningsplan var netop den ideale fordring, der kunne have realiseret dette mål. Efter næste valg må Liberal Alliance tilbage i træet igen. Anders Samuelsen tager plads på den øverste gren og retter i natten sit stålfaste blik mod øst. Han glædes ved det indiske ordsprog, der fortæller ham, at det netop er de små aber øverst i træernes toppe, der som de første skuer morgendagens klare lys.

Asger Aamund